— А ми такі паровані,
Як горнятка мальовані.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

перець

№ 7 (522). РІК ВИДАННЯ XXIV Ціна 10 коп. КИЇВ. КВІТЕНЬ 1964

Наші кращі люди трудящі

РЕМЕСЛО
Василь Миколайович

Лауреат Ленінської премії, директор Миронівської селекційної станції В. М. Ремесло вивів нові сорти високоврожайної пшениці, які відзначаються відмінними хлібопекарськими якостями, зимостійкістю, стійкістю проти вилягання та осипання.

Його пшениця — справжнє чудо,
Багатство і краса!
Що не кажіть, а можуть люди
Творити чудеса.

●

БАКУЛЬ
Валентин Миколайович

Директор Українського науково-дослідного конструкторсько-технологічного інституту синтетичних надтвердих матеріалів та інструменту Держплану УРСР В. М. Бакуль за створення штучних алмазів удостоєний звання Героя Соціалістичної Праці.

Дорогоцінну штуку
Печуть, як вергуни,
Трудящі, мудрі руки,
Яким нема ціни.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА.
Текст Ю. КРУГЛЯКА.

Цікава АРИФМЕТИКА

Дуже цікава наука математика, а арифметика, зокрема. Ось вам, наприклад, простенька задача на додавання. У колгоспах Ровенської області в 1959 році працювало 128 спеціалістів сільського господарства з вищою освітою. За чотири роки, що минули після цього, в область було направлено ще 179 спеціалістів. Скільки спеціалістів сільського господарства працює тепер у Ровенській області?

— 307! — скажете ви.

А от і ні! Читайте газети. Там усе сказано. Ось: «У колгоспах і радгоспах Ровенської області тепер працює 107 спеціалістів з вищою сільськогосподарською освітою».

Ні. Це не коректорська помилка, як іноді трапляється в газетах. Це — цікава арифметика.

А от, прошу, ще одна така ж задачка. На Волині в 1959 році працювало 150 агрономів з вищою освітою. За останні 4 роки туди було надіслано ще 197 агрономів. Скільки тепер агрономів працює тут? І на цю задачку дає відповідь газета. «У колгоспах і радгоспах Волинської області тепер налічується... 119 агрономів».

Після цього ви вже перестаєте цікавиться арифметикою й у вас загострюється інтерес до агрономії. І не так до агрономії, як до агрономів, яким вдалося загнати такий нищівний клин під основи арифметики.

Дуже цікаво познайомитися з тими агрономами. Вам у цьому охоче допоможуть працівники Київської сільськогосподарської академії. Якщо вас, скажімо, цікавить випускник академії М. І. Карпенко, то він — на своєму постійному місці роботи.

У колгоспі чи в радгоспі?

Таке, справді, й вигадаєте! Випускник сільськогосподарської академії М. І. Карпенко працює... комірником столичної контори «Київвіспапірпром».

От і скажи після цього, що наука пішла в голову. Ні, вона в ліс майнула.

Та хто — в ліс, а хто — по дрова...

Вихованець тієї ж академії М. Ф. Фінкельштейн після закінчення її опинився чомусь на Київському деревообробному комбінаті № 5 тресту «Будетталь», а вчений агроном А. Л. Гутман виступає в ролі бухгалтера столичної фабрики текстильно-художніх виробів. Керівники цього підприємства, розуміється, звикли до художеств. Звикли вони й до такого «художества», як перетворення вченого агронома на недовченого бухгалтера.

— Непоганий був би з людини бухгалтер, — кажуть тепер на фабриці, — якби йому голову тією агрономією не забили.

І мають рацію!

А й справді, навіщо забивати людині голову науками, до яких у неї серце не лежить? Навіщо, приміром, треба було натоптувати агрономічною мудрістю голову А. О. Колонка, щоб той по закінченні Уманського сільськогосподарського інституту став продавцем в одному з уманських магазинів?

Щоправда, мати А. О. Колонка — завідуюча лабораторією того ж інституту — цілком задоволена трудовими успіхами свого сина-агронома. Хоч він і не орач, і навіть не помагач, зате — сівач: сіє розумне, добре, мудре... Торгує книжками!

Поцікавишся життям деяких випускників сільськогосподарських учбових закладів — і жах тебе проймає: куди їх, бідолах, не заносить бурхливе море життя!.. Агронома М. І. Місяця, що закінчив Житомирський сільськогосподарський інститут, хвилею прибило до місцевого Будинку фізкультури. Він править тут за директора. А от вихованець Кримського сільгоспінституту А. Г. Вихляєв, той, навпаки, з ніг збивається, виконуючи в Приазовському районі обов'язки експедитора.

— Так верчусь, так кручусь,— бідкається він, — що боюсь потрапити в психіатричку!

Він, горопаха, й не туди, що з декотрими спеціалістами сільського господарства, які ухиляються від роботи на виробництві, таке вже трапилося. У Бережківській психіатричній лікарні (Львівщина) опинилися випускники зооветтехнікуму М. І. Яцків, Г. В. Павлів, М. Ф. Ольшевська, Г. П. Михайлишин, В. Д. Скляр, М. В. Шаранюк, О. В. Чабан та інші.

Тільки ж — заради всіх святих! — не вірте, що ці молоді люди з глузду з'їхали. Ні! Вони просто «викрутилися» від поїздки за призначенням і влаштувалися в психлікарні... санітарами.

А хіба ж вони одні так влаштувалися!

Ні агрономів, ні зоотехніків, як відомо, в інститутах не вчать варити сталь. А от загляньте на завод «Запоріжсталь» і знайдете там 46 випускників сільськогосподарських учбових закладів.

На сусідній трансформаторний завод зайдете, а там тих агрономів і зоотехніків ще більше — аж 76!

На одній лише Дніпропетровщині в установах і на заводах приземлилося 1570 таких спеціалістів.

От, виявляється, де опинилися ті агрономи, яких ждуть і діждатися не можуть у колгоспах і радгоспах.

Не секрет, що підготовка кожного такого спеціаліста обходиться державі в кілька тисяч карбованців.

А де вони, ті спеціалісти? Накрили державу на грубі тисячі — і в кущі!

Така спеціалізація має іншу назву — крадіжка.

Так органам закону її, мабуть, і слід кваліфікувати. І крадене одбирати та назад у державну касу повертати — копійку до копієчки, карбованець до карбованця...

За всіма правилами арифметики!

Г. БЕЗБОРОДЬКО.

...Чим скоріше ми звільнимося від дармоїдів, від прилипал, які пожирають, наче трутні, те, що створюють справжні вчені, так би мовити, трудові бджоли науки, тим більше буде користі для сільського господарства.

(З виступу М. С. Хрущова на лютневому Пленумі ЦК КПРС).

Мал. БЕ-ША

perec-ua.
perec-ua.

Не далі свого носа.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Деякі колгоспно-радгоспні виробничі управління, як, скажімо, Коростишівське (Житомирщина), Києво-Святошинське (Київщина), Скадовське (Херсонщина), засипають колгоспи й радгоспи циркулярами, телеграмами та іншими паперовими вказівками.

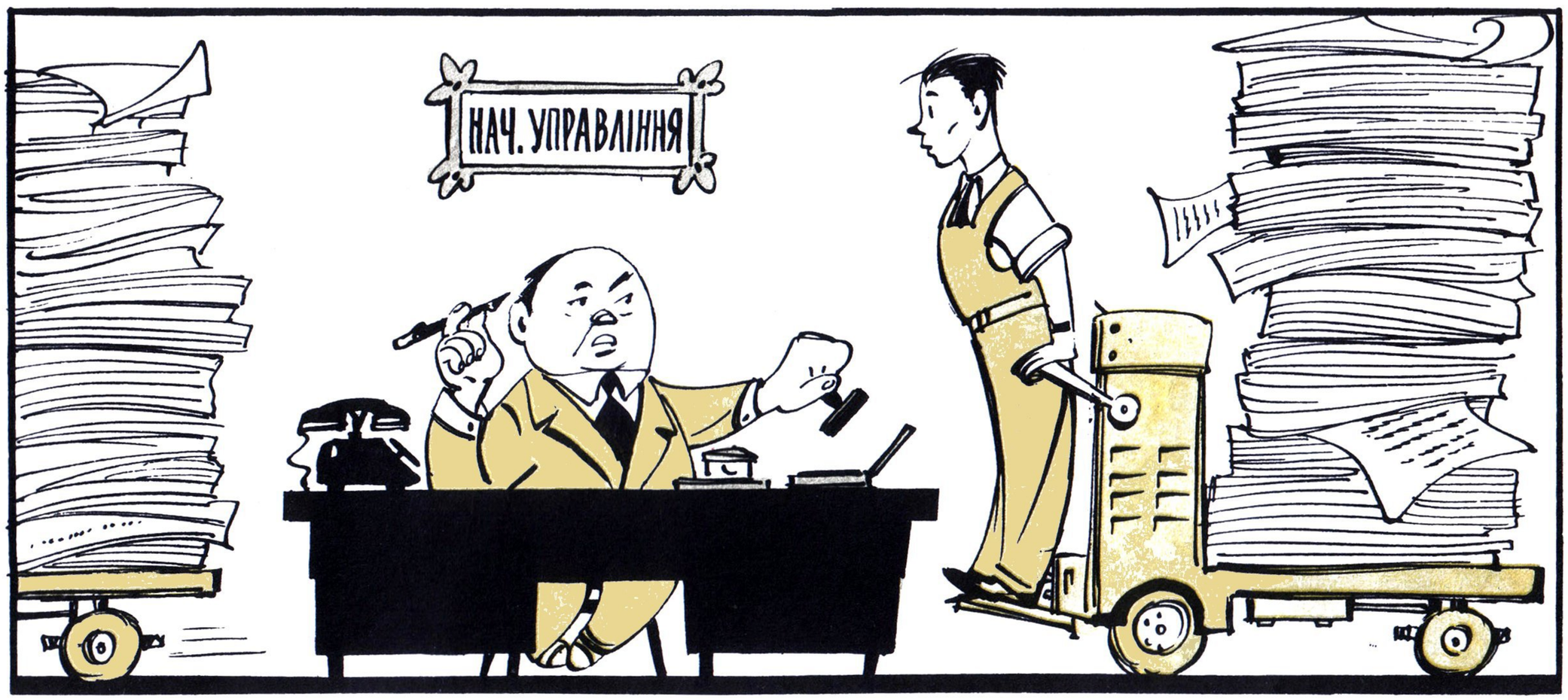

На підпис.

Виставка ширнетреба

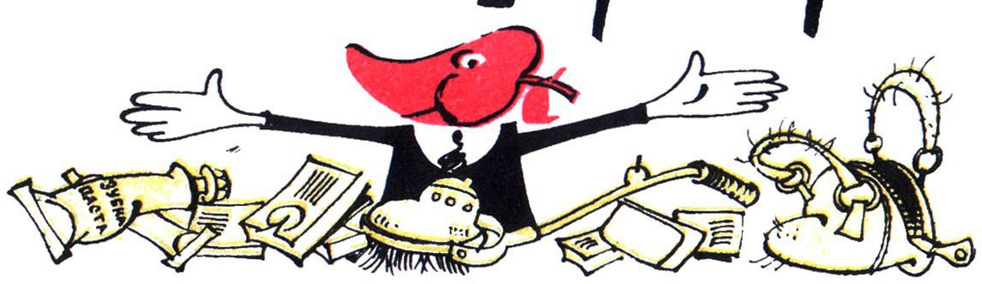

«ЯКЕ ВЖЕ ТАМ ДЗЕРКАЛО...»

Виставком виставки ширнетреба довго ламав собі голову, чому Полтавський завод «Електромотор» (Харківський раднаргосп) випускає такі погані підлогонатирачі.

У пригоді стала прибиральниця тьотя Поля. Вона дала інтерв'ю одному з членів виставкому. Нижче наводимо його повністю.

«Для чого, скажіть ви мені, вони будуть робити такі підлогонатирачі, що натирають підлогу, як дзеркало? Тоді ж у тому дзеркалі буде видно, який незграбний і неоковирний той підлогонатирач. А так що? Щітки не натирають, підлогонатирач стрибає, як навіжений, і плюється на всі боки електричними іскрами, яке вже тут дзеркало? Ви їх краще запитайте, чи не збираються вони часом замість підлогонатирачів та випускати шиєнамилювачі для себе і для таких, як самі».

Порадившись, виставком вирішив більше підлогонатирач не використовувати, а виставити його як надзвичайно цінний експонат.

ХТО ЯК СПИТЬ

Наш виставком вирішив вдарити телеграму на ім'я дирекції Прилуцької шкіргалантерейної фабрики (Чернігівська область).

Телеграма ця незвичайного змісту: виставком відмовляється від продукції Прилуцької фабрики. Але дирекції радіти не рекомендуємо: якість продукції фабрики не поліпшилася. Просто дорожні сумки, які надходять з Прилук, у нас уже нікуди класти. Ними захаращені всі склади, всі полиці, всі закапелки.

Сумки ті перекошені, в зморшках. Звідусіль звисають нитки. На них дивитися страшно. Глянеш на таку сумку й цілу ніч потім кошмари сняться. А бракоробам нічого — сплять спокійно — загартований народ!

НЕ ПО ЗУБАХ

Ні, гріх казати, що вся продукція Харківської парфюмерно-косметичної фабрики покупцеві — не до душі. Ні, і ще раз ні. Деяка йому просто не по зубах.

Насамперед це стосується зубної пасти «Харківська», яку випускає фабрика. От тільки невідомо, з якою метою вона її випускає. Чистити нею зуби — неможливо, бо дуже тверда. Використовувати її, як будівельний матеріал, невигідно. Граніт і той дешевше обійдеться.

Залишається споживачеві лише одне робити — повертати зубну пасту назад директорові фабрики Людмилі Лаврентіївні Волошиній.

Так, між іншим, дехто й робить. Та Людмила Лаврентіївна чомусь незадоволена. Все думає-гадає, як би це закликати до порядку вередливого покупця. Як би це йому зуби заговорити, щоб він своїми претензіями перестав дошкуляти бракоробам.

ОД ПЕРЦЯ: — Звертаюся до керівників Харківського раднаргоспу. Дорогі товариші! Зробіть так, щоб цей мій — третій! — виступ про харківську пасту був останнім.

Почніть уже випускати ту пасту, не для виставки ширнетреба, а для людей.

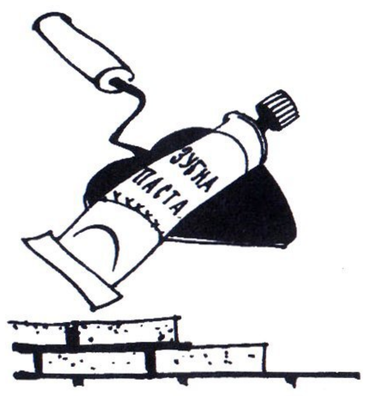

ДІЙШЛИ ДО РУЧКИ

Це поки що. А далі, певне, діло до дверець дійде. Одержав Вінницький промторг вагон шаф з Болехівського (Івано-Франківська область) райпромкомбінату. І всі до одної без ручок. Продавайте, мовляв, так, а ми ручки навздогін надішлемо. Почали продавати. А ручки з Болехова щось не поспішають. Болехівські шафороби, видать, опрацьовують проект шафи з досильними дверцятами. Щоб шафа сама по собі продавалася, а дверці потім досилалися.

Але це теж марудна справа. Вже коли робити, то робити так, як на Ужгородському мебльовому комбінаті роблять.

Громадянин Денисенко з міста Комунарська, Луганської області, купив ужгородський сервант. Сервант виявився трохи не той... Та так «трохи», що його заміняти довелося. Поїхав сервант ще в травні минулого року назад до Ужгорода, та й загуло за ним. Назад не повернувся. Ні цілий, ні поламаний. Ні грошей, ні серванта.

А то ручки! Подумаєш, ручки! Велике діло ручки!

ЛАСТІВКИ ПРИЛЕТІЛИ

Одразу пояснюємо: це не перші ластівки на нашій виставці. Мабуть, саме через те вони і назву мають відповідну — «Ластівка-2».

Перші «Ластівки» побували на виставці ще торік. А нині з Дніпропетровського радіозаводу прилетіла нова велика партія.

Слід сказати, що дніпропетровські бракороби ліпили їх з великою фантазією. Кожен радіоприймач «Ластівка» має свою неповторну індивідуальність. Один з таких унікумів, якого при народженні затаврували номером 149024, глухий і німий, як пень. Другий за номером 139630 — справжнє диво: він раптом починає тріщати, навіть не включений. Перейшов, так би мовити, на самообслуговування. Третій приймач заріс пліснявою, як бородою. Четвертий — загубив десь одну з трьох своїх батарей. У п'ятого такий голосочок, що хоч неси його до фахівця по вуху, горлу і носу. І так вся партія.

Одне слово, прийшла нова весна — прилетіли нові «Ластівки».

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Доки був головою Ярошівського радгоспкоопу т. В. Пташник, дотих в тому «коопі» пайовики нічого, крім «нема», не чули. «Гасу?.. Нема!..», «Солі?.. Нема!..» А коли правління Шполянської райспоживспілки зняло В. Пташника з роботи, так і слово «нема» у «коопі» зникло.

Цього добилися самі пайовики. Написали вони листа Перцеві. Перець переслав того листа Черкаській облспоживспілці, а там уже постаралися дати недбайливому кооператорові перцю.

Мал. Л. БОЙКА

Небезпечне плавання.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Який вигляд мав би поганий пасічник, якби йому догани за стан бджільництва виносили самі бджоли.

Омелько власником зробився

Омелько ледве з ніг не збився —
Омелько власником зробився.
Все є: будинок меблі повен,
Сарай, гараж, «Побєда», човен,
Садок, обкладений стіною...
Все є, немає лиш — спокою.
Ночами вже йому не спиться:
Під боком муляє рушниця.
Закинуть би цей шмат заліза,
А що, як хто у двір заліже?..
Всю ніч він може прислухатися,
А як засне — кошмари сняться.
Сьогодні теж...
В віконце глянув:
Стрибають злодії з паркану
У двір! Вже яблуні трясуть.
Вже яблук лантухи несуть!
Добрались вже і до машини —
Зняли мотор, знімають шини!
Омелько згріб волосся в жмені:
— Ах, проклятущі! Ах, мерзенні!
Гр-рабителі!.. Та що ж це, боже?
Він хоче крикнуть і — не може.
Він хоче в двір стрибнути
сміло —
Та тіло все здерев'яніло.
В Омелька в горлі лють клекоче,
Він собацюрам крикнуть хоче:
— А ви, сякі-такі псяюхи,
Ви що — ослепли чи оглухли?
Хапайте злодіїв, шматуйте!..
Що ж мовчите? Майно рятуйте!..
Хоч гавкніть же, собачі діти!..
Забули як? Вас що — навчити?..
Роззявивши зубату пельку, —
— Гав-гав! Гав-гав! — гарчить
Омелько. —
А щоб люципер вас побрав!
Гав-гав-гав! Р-р-р! Гав-гав! Гав-
гав!..
Омелька жінка розбудила:
— Поки ще гавкав — я терпіла,
Ти ж розсобачився, як звірюка,
І кусонув мене за руку!..

В. ЧУБЕНКО.

м. Запоріжжя.

Нехай вам риба й озеро!

ЗДАВНА славиться Україна своїми ставками. З плесами широкими, з берегами, вербами закучерявленими. Дуже радісно й приємно, коли в селі ставок є, та ще коли у тому ставку риба скидається...

А завітайте туди, де ставу нема, де краси отієї бракує. І сумно вам стане, наче на весіллі без музики й пісень побували.

Тож і поговоримо про ставки.

Почнемо з того, як село Петрушки осталось без юшки. Ще кілька років тому чепурні хатки цього села на Київщині милувалися у водному дзеркалі, а петрущани варили найкращу юшку в окрузі.

Усе те було та загуло. Тепер тут не лише про рибу, а й про воду годі говорити.

— Якби, не доведи, доле, хата зайнялася, то й погасити нічим,— бідкаються люди.— От дожилися!

А таки дожилися. Спочатку трапилось лихо. Лікарська комісія виявила тут захворювання риби. Києво-Святошинський райвиконком негайно ж виніс рішення про карантин. Ставки, як годиться, осушили, продезинфікували і переорали. І правильно зробили. Та ось біда. Хоч і давно зняли той карантин, хоч і дали команду знову розводити рибу — та нічого з того не вийшло. Не дістали зарибка. Так і понині сидять Петрушки без риб'ячої юшки.

Петрушки — це відділення радгоспу «Шпитьківський». А як же у Шпитьках, у керівному центрі великого господарства, до ставків ставляться, до риби?

Уявіть собі, тут усі — за рибу! За живу, за смажену, за варену. Жодного тобі консерватора, котрий проти. Про рибу говорять і директор радгоспу т. Кустовський О. С., і головний зоотехнік т. Покаржевський С. Г., і рибовод Здоренко Р. Т. Перші два говорять на цю тему дещо стримано: «Знаєте, хвалитися нічим. От ми вже в цьому році розгорнемось!» Третій же, Роман Трохимович Здоренко, з пафосом, з лірикою про рибу мову веде. Більше, звичайно, про минуле. Роман Трохимович, не без гордості, повідає, як колись удвох з ученим-іхтіологом Василем Архиповичем Мовчаном по 21,7 центнера риби з гектара виловлювали. Як у Москву, на Всесоюзну сільськогосподарську виставку їздили.

— Бряжчали й ми медалями,—розповідає.— І про нас у газетах писали! Портрети друкували. Не вірите? Це ж історичний факт!

А як тепер?

На обличчя рибовода-лірика набігає хмара. Чимало ставків у радгоспі. За 40 гектарів сягає. Та не всі вони доведені до пуття після карантину. Одні гуляють, в інші зарибка ніде дістати. Торік планували мінімально 80 центнерів риби виловити, а фактично виловили лише 52.

— А якщо б повторити подвиг? Змогли б?

— Ге-ге! Чому б і ні,— загоряється рибовод.— Дайте-но мені тільки, як той казав, точку опори!

Бажання скромне. Однак, як побачимо далі, тут і справді потрібна точка опори. І не одна.

У розмові про ставки у Шпитьках частенько зустрічаються визначення «діючі» й «недіючі». Досі навіть учень п'ятого класу знав, що «діючими» і «недіючими» є вулкани. Та, як кажуть, наука на місці не стоїть, і від деякого часу на такі категорії почали й ставки ділити. До «діючих» належать ті, що з водою і з рибою. До «недіючих» — на дні котрих кури порпаються.

Скажімо, у Макарівському районі, Київської області, є 272 гектари ставків. З них, як пояснюють у виробничому управлінні, 172 гектари культурних, а решта — дикі (по річці Здвиж). Так от із тих, що їх «культурними» іменують, теж не всі з рибою. Торік, приміром, 72 гектари ставків були «недіючі».

Та не порадували ні любителів риби, ні господарів і деякі «діючі» ставки. Де вже там радіти, коли ось у колгоспі «Прогрес» з п'яти гектарів дзеркала виловили лише 9 центнерів риби. Кажуть, що це ще й нічого, бо «середньорайонна цифра» — півтора центнера.

«Рекорд» же встановили в Яблунівці. Тут близько 50 тисяч гектарів. І середній вилов риби з гектара становить тут лише 110 кілограмів. Дуже вже пісна юшка з тої риби! Салом треба заправляти.

А все через те, що не перевелись ще люди, які вважають: «Аби вода, риба буде».

Інших поглядів дотримуються справжні рибоводи. Перш ніж юшку варити чи рибку смажити, кажуть вони, треба про деякі дрібнички потурбуватися: про кадри рибоводів, про риборозплідники, про підкормку, про хімію. Це і є ті точки опору у рибництві, які мав на оці і рибовод радгоспу Роман Трохимович Здоренко.

А на ділі що з кадрами виходить?

— Грицько! Коропа від щуки відрізниш?

— Та щука ж ніби довша.

— Молодець. Будеш ставками завідувати.

Спеціалістів по рибі у вищих навчальних закладах поки що по-справжньому не готують. Навіть у Сільськогосподарській академії на рибництво відведено лише 44 години. Звичайно, це дає трохи більше знань, ніж Грицько має, але все ж малувато.

Інша точка. Колгоспні й радгоспні господарства мають дуже мало риборозплідників. Мальків вони купують головним чином у рибгоспах. Купують те, що є, бо раднаргоспи та їхні рибтрести продають тільки лишки. «Лишків» же тих дуже мало. У багатьох колгоспах і радгоспах про підкормку риби і не думають. Не встигнуть тут запустити у ставки мальків, а вже ловити націлюються.

Нині надійною й міцною точкою опори в рибництві є хімія. Учені доводять, що варто дати в ставки деяких міндобрив, як приріст риби збільшується вдвічі.

Є ще одна точка. І неабияка. Якщо на неї спертися, то в рибництві відразу стрибок буде. Виявляється, ставки — це не угіддя. Оті землі, що на них пшеницю сіють, буряки вирощують, сіно косять і т. д.,— то угіддя. На сто гектарів цих угідь певні плани доводяться, завдання. А ставки — ніщо. Отож і ставлення до них часто таке. Якщо й розводять рибу, то так собі, на всякий випадок: представник нагодиться, пригостити треба; труб чи шиферу купити, «підмазка» не завадить; непередбачену витрату якусь покрити. Короп, він цінний, бо безмовний. Ніде язиком не ляпне...

Отаке воно поки що з ставками становище...

Ів. СОЧИВЕЦЬ.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

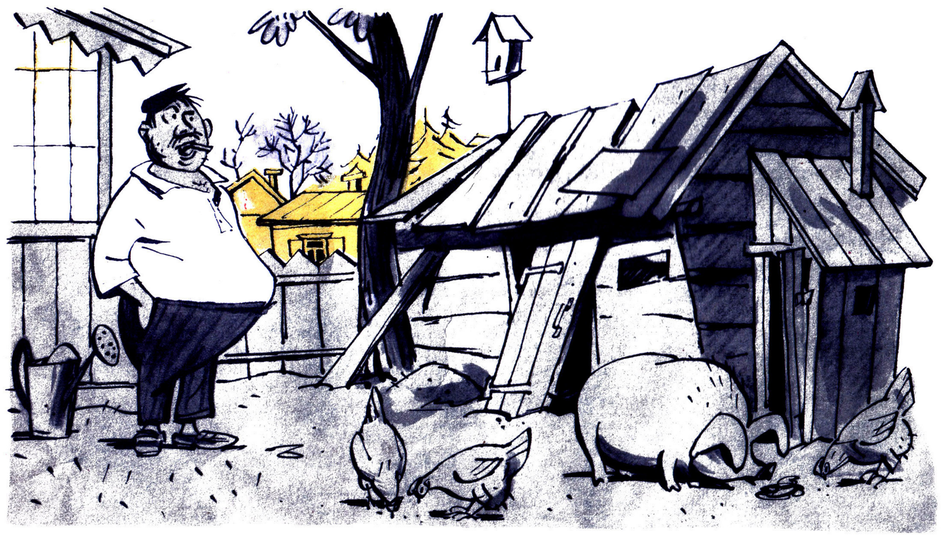

— Пора вже ремонтувати сарай, скоро дачники приїдуть.

ЩОБ НАДАЛІ

Григорій Мусійович Сиврук статечно сів у машину «Москвич». Слідом за ним поліз Андрій Никифорович Загрива. Аж ось підбігла до машини дружина Сиврука — жвава Інга. Вона ухопилася за ручку дверцят і залепетала:

— Ой, Григорику дорогий! Візьми ж і мене з собою, побачиш, як поталанить тобі зі мною!

Вмостилася й дружина.

Шофер Микола Лісовий дав повний газ, машина загула, рвонула і помчала...

І опинився той екіпаж на широкому лану, засіяному пшеницею. «Москвич» по озимині біжить, яскраво фарами світить, з його вікон гаківниці б'ють, а необачні зайці в передсмертних конвульсіях крутяться.

Правду Інга казала — поталанило.

Приїхала бойова бригадка на озимину вдруге. Знову поталанило. З'явилася вона тут утретє і вчетверте.

Хто ж вони були, оті моторизовані стрільці, нічні браконьєри-бійці?

Головний заводило Сиврук Г. М. не простого польоту птиця — він директор радгоспу «Комсомолець», Ємільчинського району. А Загрива А. Н. — його права рука, адже він керує відділенням радгоспу. Про М. Лісового вже сказано — шофер-браконьєр. Лише дружина Сиврука не стріляла, вона вбитих зайців підбирала та охоти до охоти компаньйонам піддавала.

...Осовомок Степан Каленикович займає посаду вчителя Голуб'ятинської школи у Попільнянському районі. Цьому трохи гірше доводиться, бо ні власної, ні державної машини в нього нема. Та, як по правді казати, то вона Осовомкові не дуже то й потрібна, бо в нього ноги дуже прудкі. До того ж, ноги — діло певніше: скати не лопаються.

Степан Каленикович людина не тільки прудка, а й метка. Він, не довго думаючи, скликав аж тридцять учнів та й повів їх на поле, маючи на меті своєрідний педагогічний захід. У широкому степу Осовомок розставив учнів «підковою» і подав команду.

Облава вдалася на славу — того разу п'ять браконьєрів, на чолі з Осовомком, убили 15 зайців!

І цим поталанило.

...А в селі Збраньківці, Овруцького району, виявився двоногий хижак на ім'я Микола Микитович Вербицький. Цей теж на машину не сідав. Але він і гінців не збирав, а одноосібно до лісу побрів. І все ходив, все гуццавною бродив та винюхував. Як там не було, а винюхав — убив дику козу.

Бачте, м'ясо свійських тварин Вербицькому вже не до смаку було, закортіло дичиною поласувати.

Он про які факти розповіли нам на Житомирщині.

— Гай, гай! — скаже читач. — А вже весна, а вже красна, а ви згадали про те, що зимою робилося і творилося.

Ми підвели своєрідний підсумок минулого мисливського сезону: показали заповзятих браконьєрів.

У будь-яку пору року показували і будемо показувати губителів природи. Щоб їм та подібним на них надалі неуважно було!

Л. ГРОХА.

НЕ КОРТІЛО!

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Чого це ти тільки один день на сівбу вийшов, а тепер байдики б'єш?

— Так кажуть же, що весняний день рік годує.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА та С. ГЕРАСИМЧУКА

КАРТИНИ З ЖИТТЯ ПЕРВІСНОЇ ЛЮДИНИ.

Жертва бюрократизму.

— Куди це ти цих дармоїдів ведеш?
— У трудову колонію. Людей з них робити.

МУКИ ПЕРВІСНОГО НАКЛЕПНИКА

— І коли вже те чорнило та папір винайдуть.

Первісні стиляги.

У ПЕРІОД МАТРІАРХАТУ

— Я трохи на зборах затрималась...

Ян АЛЛЕН

Собаки та успіх на виборах

Наш депутат повернувся до свого виборчого округу і невтомно стовбичить тепер на церковних відправах або тиняється по світських пікніках. Віддамо належне цьому бравому хлопцеві: він залишився з своїми виборцями, а не гайнув крадькома на чарівне озеро Мускока. Він так заповзято грається з дітьми і пестить цуциків на вулицях, що мимохіть думаєш: дату нових виборів уже визначено.

Свого часу цей парламентарій викликав справжнє обурення, коли проголосував у парламенті за підвищення зарплати. Власної, звичайно. Але він так завзято пестив цуциків в окрузі, що майже вся ворожість до нього випарувалася геть.

Ми й раніше помічали цю психологічну закономірність. Якщо хтось з громадян застрелить директора банку, або не внесе квартплати, або в неділю нап'ється до білої горячки, його осудить вся громада. Та от у найскрутніший момент хтось кине, що бідолаха не такий і поганий, він так кохається в собаках... А з такою вдачею людина не може бути антигромадським типом, навіть, коли й відлупцює свою дружину.

Ми гадаємо, що саме через цю закономірність наш депутат не минає жодного собаки. Він сподівається, що у цю мить на нього хтось дивиться, і, отже, росте його репутація любителя собак.

Щодо нас, то ми переконані, що цей парламентарій і оком не моргнув би, якби навколо нього почали дохнути собаки, коні, лосі та антилопи. Але довести це важко, бо він привселюдно поцілував би і хижу пуму, якби знав, що пума — хатній пестунчик якогось виборця.

Ми запитали його про пенсії для осіб похилого віку, але він нахилився, щоб полоскотати якогось фокстер'єра, ніби й не чув нічого. Коли ж він підвів, нарешті, голову, то лише на те, щоб запитати нас, чи віддали б ми сестру за чоловіка, який ненавидить собак. Ми відповіли, що у нас нема сестри. Тоді він сердито пробурчав «комуніст» і незграбно почвалав геть у супроводі фокстер'єра.

Неважко зрозуміти, що під час прогулянок його кишені набиті сирими шніцелями. Одне слово, що б там люди не казали, він може бути впевненим у собачих голосах на наступних виборах.

З газети «Канадієн трібюн».
Переклад з англійської.

НОТАТКИ про їхні поряжки

ХТО Ж КОГО?

Про англійських детективів із Скотланд-Ярду колись легенди розповідали. Ото вже була гроза для злочинців!

А тепер щось не те. Злочинці в Англії викидають такі коники, що весь світ дивується, а найзнаменитіші агенти Скотланд-Ярду лише безпорадно рукам розводять. А недавно стало відомо, що Скотланд-Ярд сам опинився під наглядом своїх «підопічних». До кожного з найдосвідченіших агентів був приставлений якийсь злочинець, що стежив за кожним його кроком.

Дійшло до того, що злочинці проникали у Скотланд-Ярд під виглядом шоферів, кочегарів, слюсарів тощо. Вони зуміли сфотографувати чи не всіх головних агентів.

Працівники Скотланд-Ярду бояться один одного: біс же його знає, хто з них справжній, а хто фальшивий.

Словом, як писала одна англійська газета, тепер вирішується питання «Хто кого!»

ВАЖКА ПРОБЛЕМА

Англійський контр-адмірал Грей рішуче висловився проти створення флоту НАТО: «Як можна зібрати в одну ескадру людей різних національностей, — сказав контр-адмірал, — коли британські моряки одержують щоденно традиційну порцію рому, французи вимагають свою пляшку столового вина, німецьким матросам дозволяється купувати шнапс, а італійцям взагалі не дозволяють пити!»

І справді, що робити, коли навіть у такій справі немає спільних ідеалів.

ОРКЕСТРИ ГРАЛИ ГІМН...

Це сталося через кілька днів після народної революції в Занзібарі.

Скинутий з трону султан Саїд Дшамшід бен Абдалах прибув на літаку в Лондон. Тут його бучно зустріли, як главу уряду дружньої держави: з прапорами, оркестром та почесною вартою. Цей прийом повинен був справити враження, ніби султан залишив своїх улюблених підданих тимчасово і незабаром повернеться до них. Але не минуло й місяця, як англійці не дуже ввічливо натякнули султанові, що платити за його перебування в готелі вони більш не можуть, і дружньо порадили його екс-величності підшукати відповідну своїм здібностям посаду.

Та не турбуйтеся за майбутнє вигнанця: кожна фірма в Лондоні вважатиме за щастя мати своїм швейцаром вінценосну особу.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

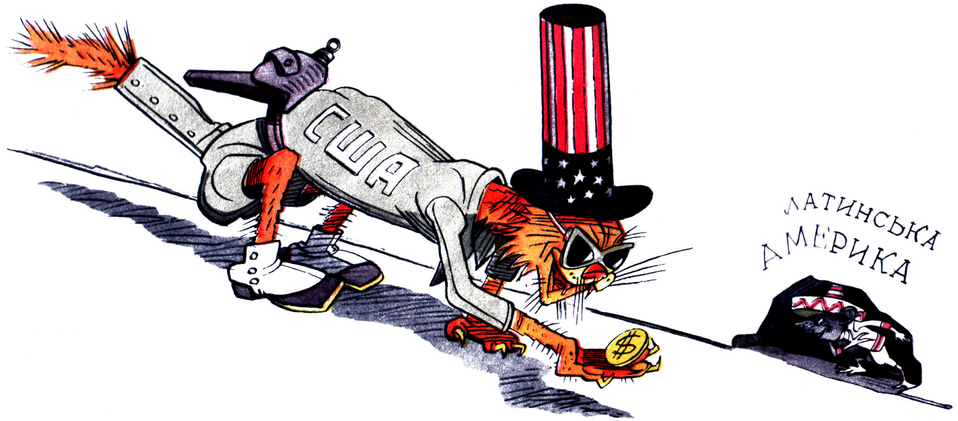

— Виходь, виходь, в «котика й мишки» пограємося.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Місцеві богослови з японського села Чінгомура заради комерції придумали новий варіант міфу про Христа. За ним — на Голгофі було розіп'ято не Ісуса, а його брата Ісукірі. А Христос щасливо врятувався від своїх мучителів, висадився в Японії, де і жив, не знаючи горя, до 106 років.

Щоб кишеня була не пуста,
Вони ладні здерти три шкури
З реставрованого Христа
Й три із братика Ісукірі.

РОЗУМНА ПОРАДА

Кілька американських археологів вирішили розшукати відомі біблейські міста — Содом і Гоморру. Вважають, що їх сліди мають бути десь на дні Мертвого моря.

Нинішні дослідники, як відомо, не перші, хто пробував знайти якінебудь залишки тих двох легендарних «грішних» міст. Однак усі попередні спроби завершилися цілковитою невдачею. Теперішні шукачі вихваляються, що вони мають таке досконале обладнання і таких досвідчених водолазів, що неодмінно щось таки знайдуть.

А між тим, якщо американським археологам так уже кортить побачити Содом і Гоморру, то вони мають блискучу можливість зробити це, не залишаючи власної країни. Досить їм податися, наприклад, у Техас, а точніше у таке американське місто, як, скажімо, Даллас, і вони побачать таке, що перевершує всі жахи біблейських Содома і Гоморри. Дивись, вивчай й матимеш повнісіньке уявлення про ті біблейські грішні міста!

Уточнимо, що то не ми радимо таке американським археологам. Подібну думку висловила газета «Нью-Йорк таймс». А вона знає, що радить. Їй видніше.

ПИШАЙСЯ, ХОЧ ПЛАЧ

«Промисловість Сполучених Штатів не спроможна дати роботу всім, хто хоче працювати» — сказав пророк Джордж Міні, голова Американської федерації праці та Конгресу виробничих профспілок. Але наприкінці своєї тригодинної промови він пояснив: «У Сполучених Штатах найдосконаліша система управління. Вона забезпечує тим, хто має роботу, переваги, яких немає в цілому світі. Ми повинні цим пишатися».

«Будемо пишатися доти, доки не втратимо роботу», — відповіли слухачі.

СЕКРЕТИ КРАСИ І... НАЖИВИ

«Якщо ви хочете зберегти чудову фігуру, стрункість і елегантність, вживайте нові пілюлі «Режіме»!»

Такі реклами з'являлися в американських газетах, лунали по радіо.

А хто ж не бажає бути струнким і елегантним?!.

Нові пілюлі мали неабиякий успіх. А ще більші успіхи були у фабрикантів пілюль: за короткий час вони зуміли збути того добра аж на 15 мільйонів доларів.

А от численні споживачі пілюль не добилися ніякого успіху: вони хотіли схуднути самі, а худіли тільки їх гаманці.

З часом це непорозуміння з'ясувалося дуже просто: розрекламовані «Режіме» виявилися черговим трюком спритних шахраїв.

Нічого не скажеш — бізнес!

ХТО ВІДКРИВ АМЕРИКУ?

Про інтелектуальний рівень об'єднаних у Ку-Клукс-Клані «пильних американців» найкраще свідчить § 1 клановського статуту: «Америку відкрив не негритянсько-католицький єврей Колумб, а синьоокий норманець Ерік Червоний». А щоб не було ніяких непорозумінь, ідеологи клану роз'яснюють: Еріка нарекли Червоним не тому, що він старанно читав Маркса, а через його яскраво-руде волосся.

Коментарі, як кажуть, допишуть психіатри.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Кістка в горлі.

Народні усмішки

МАТИ НЕ КАЗАЛА

Споряджаючи сина в дорогу, мати наказувала синові, що і як слід робити. Незабаром довелося йому штани латати. Затяг він нитку в голку, як мати колись навчала, і взявся за діло. Та скільки не шив — нитка весь час висмикувалась.

Побачив те чоловік та й каже:

— Перш ніж штани латати, треба ж вузлик на нитці зав'язати!

А синок на це:

— Але ж мати мені про це нічого не казала?!

ГРАМОТІЙ

Калькулятор їдальні склав меню на перші два дні тижня і дав друкарці надрукувати.

Те, що було на понеділок, вона надрукувала, а потім здивовано питає:

— Ілько Михайлович! А що це таке «фторнік», я такого навіть в енциклопедії не знайшла.

— Та невже? — здивувався калькулятор. — Ну, грець з ним, пишіть «середа»...

КМІТЛИВИЙ ЧОЛОВІК

Їхав чоловік у поле орати.

— Ось, візьми хліб, сіль та крашанки і там пообідаєш,— мовила жінка.

Поорав чоловік до обідньої пори, поїв хліб з сіллю, та й поїхав додому, а крашанки назад привіз.

— Чому ж ти крашанки не поїв?— спитала дружина.

— Так там же стола не було, то об віщо б я мав їх розбити?..

НЕ СОБАКА

Прийшов один чоловік на базар та й почав гукати:

— Люди добрі! Хто хоче побачити диво, то платіть по п'ятаку! За це я вам покажу таке, що має голову собачу, хвіст собачий, ноги собачі, але ж не собака!..

Люди зацікавилися, що б то могло бути, й кидали чоловікові в шапку гроші, хто скільки міг.

Коли шапка була повна грошей, чоловік витяг з лантуха і показав усім цуценя.

ПОЯСНИВ

— Чи не скажете, де тут лазня?— спитав прохожий.

— Чому ж, скажу. Ви йдіть прямо й прямо, потім повернете направо, дійдете до великого дуба, а там спитаєте, бо де вона, я й сам не знаю...

Зібрав П. ГАЛЬЧЕНКО
з м. Дніпропетровська.

ДОСПІВАЛИСЯ

Поверталися якось люди з гостини додому. Їхали гарбою. Усі були напідпитку, то й горлали щодуху:

— Ой, наїлися, наспівалися!..

Раптом у одного хлопця нога попала в колесо поміж спиці. Він і закричав:

— Ой, нога в колесі!

А всі подумали, що він співає, та й підхопили:

— Ой нагавкалися!..

СТАРИЙ ТА ВАРЕНИКИ

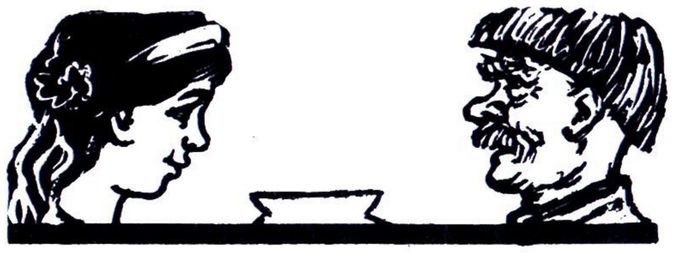

Поставила дочка перед стареньким батьком повну макітру вареників.

— Їжте, — каже, — тату!

Надходить згодом, дивиться: макітра вже порожня, але на дні три вареники залишилось.

— Чого ж, — тату,— не з'їли всіх?

— Е, дочко,— зітхнув старий,— минулися вже ті роки, коли твій батько їв!

Записав Борис МИРОНЕНКО
з м. Таганрога

Мал. Л. КАПЛАНА

— Ну от, а ви кажете, що у нас в районі самодіяльне мистецтво не в пошані.

Чернівецький філантроп

Дорогі чернівчани, ще раз схлипніть, ще раз змахніть непрохані сльози замилування і приготуйтесь слухати подробиці.

Ви вже, звичайно, знаєте, що ваш земляк В. Ф. Сувак подарував рідному містові будинок. Скромно, без зайвого шуму і тріскучої реклами Сувак подарував Чернівцям будинок, як дарують коханій букетик фіалок. Зауважимо при цьому, що скромність Сувака стала на заваді славі його і поки що ніхто в Чернівцях гідно не відзначив цей благородний вчинок.

Треба сподіватися, що кожному мешканцю міста Чернівців хотілося б більше знати про свого славнозвісного земляка.

Йдемо назустріч їхнім побажанням.

Демобілізувавшись з рядів Радянської Армії у скромному чині сержанта, скромний Сувак десь наприкінці сорокових років осів у Чернівцях і відразу ж таки став зразком ощадливості та економного ведення господарства.

Видать, дуже комусь припав до душі скромний сержант, бо одержав він (одинак!) ділянку землі з садом, будиночок з двома кімнатами й кухнею.

Скоро на господарстві у Сувака закувікали свині, закудкудакали кури, а згодом замукала корівка.

Так воно й повелося. Сувак собі ходив в інститут (почав вивчати медицину), свинки собі кувікали, курочки собі кудкудакали, корівка собі мукала.

Наївні і допитливі люди, може, поцікавляться, звідкіля у Сувака гроші взялися, щоб робити капіталовкладення у розвиток індивідуального тваринництва? Як-то, де взялися? Сувак же одержував стипендію.

Виявляється, що коли стипендія витрачається «з толком», за неї можна ще й машину придбати. Сувак так і зробив.

Минали роки... Сувак одружився, закінчив інститут. Саме в цей період він спростував відому приказку: «Хто міняє, той пішки ходить». Сувак одну за одною поміняв аж три машини і так-таки пішки й не ходив.

Глянувши на життєвий шлях скромного Сувака, просто диву даєшся, як він гармонійно поєднує в одній особі таланти лікаря, автолюбителя, зоотехніка, садовода і гендляра фруктами.

Крім того, Сувак встиг ще двічі поміняти житлоплощу і один раз дружину. Той факт, що його друга дружина мала квартиру, Сувак розцінив як керівництво до дії і почав споруджувати новий будинок по вулиці Кармалюка, № 34.

Це той самий будинок, який пізніше Сувак подарував рідному місту.

Отак собі чоловік будував, старався, і ніхто навіть на гадці не мав, чого це Сувак так старається. Ніхто не підозрював, що він піклується про збільшення житлового фонду міста Чернівців.

Не підозрювали цього і чернівецькі юристи. Їх чомусь цікавили не високі поривання душі Сувака, а джерела його прибутків. Прибутків, які дозволяли йому міняти автомашини та будинки, наче шкарпетки.

Ці бездушні, черстві люди почали виявляти глибокий інтерес до скромної особи Сувака і особливо до його методики, за допомогою якої він умів на копійку купити більше, ніж інший на карбованця.

Ображений у своїх кращих почуттях, Сувак блискавично зробив Чернівцям подарунок. Його природжена оперативність у цій справі досягла апогея. Він встиг передати міськраді будинок, на п'ятнадцять хвилин і двадцять чотири секунди випередивши судового виконавця, який прийшов вручити йому повістку до суду.

Так юристи залишилися з носом, а Сувак мало не зажив слави філантропа з широкою душею. І таки зажив би, коли б не його скромність.

Цікаво, яким ще подарунком ощасливить Сувак рідне місто?

Невже подарує місцевому таксопаркові новеньку «Волгу»?

Б. МИКОЛЕНКО.

Кололітературне

ЯЙЦЕ КУРКУ НАВЧИЛО

(Скорочений варіант поширеної молодіжної повісті)

ПАРОДІЯ

Розділ I.

Ганнуся скочила з першого вагона останнього поїзда саме на тій малесенькій, глухій станції, якої нема на карті.

Дід Махтей, візник, про всяк випадок запалив не з того кінця люльку, гучно висякався, і відразу упізнав у цій маленькій на зріст, непоказній, вкритій з голови до п'ят ластовинням, кирпатій та конопатій дівчині героїню твору.

— Займайте, значиться, місця, підвезу ближче до конфлікту! — запропонував він. — А самі, значиться, з котрих будете?

— З тих самих, діду,—безпорадно закинула дівчина обидві скрині на санки. — А ви, діду, у той колгосп їдете?

— Еге ж, значиться, доню, у той. Ньо-о, холєра, бодай тебе! — по-молодечому радісно стьобнув дід шкапу, і сюжет рушив з місця.

Мовчали довго, сторінок з п'ять. Після докладного знайомства з природою Ганнуся не витримала.

— А водопроводу у вас також нема?

— Нема, дитино. Загалом, артіль, значиться, на рівні, але птахарство шкутильгає. А ти часом не з дохтурів?

— З зоотехніків ми. Нічого, діду, не сумуйте, — натякнула дівчина, а потім сказала цілком визначено: — Налагодимо.

— Ти диви! — удавано перелякався дід.—А я думаю, значиться, чого це мені свята Варвара у сні явилася! Он воно що!

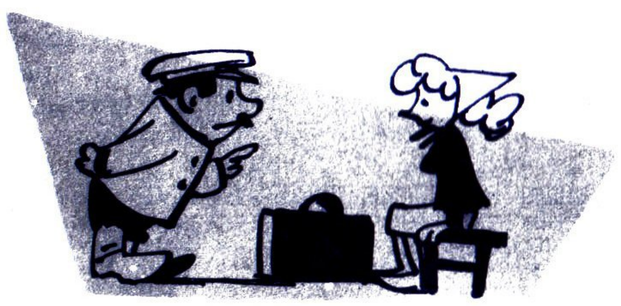

Розділ II.

Голова артілі Спиридон Пантелеймонович подивився на Ганнусю так, наче перед ним був не освічений зоотехнік, а звичайнісіньке курча з інкубатора.

— Що? Кури, качки, гиндики, гуси? Та я що, квочка? В мене оно крива падає, а тут — водоймища якісь! І не подумаю. Ніяких птахоферм!

Ганнуся проковтнула передостанню та останню сльозу і хотіла вже рвучко вийти з правління, щоб змусити автора повісті подумати, що робити далі. Але в цю хвилину перед її очима чіткими шеренгами пройшли всі види сухопутної та водоплавної птиці, і в голові дівчини визрів план... Вона й не знала, що молодий колгоспний коваль Юрко Півник тужить за її веснянкуватою зовнішністю.

Не дрімав і дід Махтей, якому так припала до серця невгамовна, бойова, наполеглива дівчина.

Розділ III.

На сцені сільського клубу сірий підступний Вовк терзав невинних гусей. Драмгуртківці села охоче відгукнулися на пропозицію зоотехніка здійснити постановку давно забутої казочки для дітей молодшого віку.

Але в умовах даного колгоспу п'єса для дітей набрала раптом нового, майже дорослого змісту. Недарма ж Спиридон Пантелеймонович відчував, що він сидить на голках. Тепер він розумів, для чого Юрко Півник у неділю закупив у сільмазі голки та шило. Крім того, в образі Вовка голова артілі давно вже підмітив явний натяк на себе.

«Це вже підрив авторитету, — самозакохано подумав Спиридон Пантелеймонович. — Не вийде! Не було ще такого, щоб яйце курку вчило!»

Він смертельно образився, аж торохнув кулаком по стільці, і попрямував по дорозі, яка веде до виправлення.

— Бач, діє, — сказав Юрко Півник, який грав головну роль, і його ніжний погляд ковзнув по Качечці, що її втілювала Ганнуся.

Розділ IV.

— Сідай хлопче —єхидно проказав дід Махтей. — Щось ти посивів. Видать, перина у тебе стара, нового пуху потребує. А пух береться тільки з птиці.

— І не кажіть, діду, — махнув рукою голова. — Зайшов сьогодні вранці у кузню, а там стінгазета, значить, розмальована і вся про мене. Мовляв, рутинер. Сорок років уже живу на білому світі, з них — п'ятдесят головую, а такого ще не було. Може, на пенсію перейти? Галюцинації замучили. Щоночі під вікнами щось кукурікає наче, квокче, по-гусячому та гиндичачому гелгоче. Може, до ворожки звернутися?

Дід Махтей загадково посміхнувся—є плоди!

— На осьо, з'їж печені. З чого вона, приміром?

— Свинина чистісінька. Смачна, чортяка!

— Отакої! Та це ж яєчня! А з чого вона робиться? З яєць, значиться. Отож, не хочеш молодь слухати—почитай, що мудрі люди пишуть.

І дід Махтей дав голові в руки підручник з птахівництва. В ту ніч довго не гасло світло в дідовій хижці.

Вранці Спиридон Пантелеймонович здивовано помітив, що замість образів стіни прикрашені плакатами з питань птахівництва.

Розділ V.

Була чарівна травнева ніч. Місячні промені осявали неозорі стада качок, гусей, гиндиків та курок-несучок, які пливли по ставках, озерах та інших водоймищах.

Спиридон Пантелеймонович замріяно дивився у перспективу, а над його вухом повчально бубонів дід Махтей.

— Не казав я тобі, що це дівча свого доб'ється? Так-то, парубче, нині яйця не ті, що колись, курям до них прислухатися, значиться, ой, як корисно.

А вдалині могутніми обрисами зводилась будівля інкубатора.

В цю ліричну хвилину колгоспний коваль Юрко Півник несміливо поцілував Ганнусю у сто п'ятдесятий раз.

— Пташко моя!— ніжно шепотіли його губи.

ЛІТЕРАТУРНО-ПОБУТОВІ ПОРАДИ

ПОЕТИЧНИЙ ПЕРЕКЛАД З ІНОЗЕМНОЇ...

Як показує досвід деяких перекладачів, для того, щоб перекладати з будь-якої іноземної мови, не обов'язково знати самому цю мову.

Необхідно одне: знайомий поліглот. З допомогою словника (а також поставленої вами чарки) він без особливого напруження за один вечір зробить «підрядник». Виглядатиме він, приблизно, так.

РАНОК

Пташки веселі вживають заходів, щоб
Їх голоси справилися з завданням, і
Окремі листки на сукупності дерев, які мають
Місце серед інших зелених насаджень, тріпочуть.
То світило, усміх котрого ні з ким і ні з чим
Порівняти немає можливості, з-за виднокола
Перші промені видає на-гора.
Зважаючи на вищевикладене,
Змушений я тебе з обійм звільнити.
Останній поцілунок разом будемо носити.

Тепер цьому всьому залишається надати ознак вірша, щоб воно більш-менш купи трималося. На даному етапі перекладу головну роль відіграє вже буйна поетична фантазія. Щоб не закинули перекручень оригіналу, необхідно вжити запобіжників: після заголовка в дужках поставити, наприклад: «За такими-то мотивами» або «З... такого-то». Остаточно відформований переклад набирає сили поетичного і виглядає, приблизно, так:

ТИ ТА Я

(За мотивами ранкової поезії).

Кактусові ниви, пальмові діброви,
Поміж ними річка в'ється, мов удав.
Йшов я через джунглі, раптом твої брови
У передранкову пору пригадав.

Навкруги ж — банани, фініки та кава,
Тут папуга кожна зна твоє ім'я,
Чуєш чи не чуєш — це серйозна справа:
Сохну від любові, мов під сонцем я.

Твій промінний образ, мов ясне світило,
Шлях мій незрівняно осява вогнем,
Обіймімось, мила, це на користь діла!
Я тебе цілую, ти ж цілуй мене.

Переклад слід віднести в журнал, можна і в газету. Десь та натрапиш на добру душу, та й надрукуєшся!

Віталій **ШПИЧКА.**

Донедавна у барських зв'язківців ніякого конфлікту з геометрією не було. Донедавна і вони дотримувалися загальновідомої істини, що найкоротша лінія між двома точками, це — пряма. Через це, мабуть, і пошта до нас ішла прямим шляхом і, скажімо, лист з Ялтушкова, що за 16 кілометрів од нас, ми одержували того ж дня.

Тепер — інша справа. Тепер з того ж таки Ялтушкова листи до нас надходять лише на п'ятий день. Газети — на другий, третій. А от, приміром, твій, Перче, новорічний номер ми одержали тільки 26 січня.

Чому?

А тому, що з 1 січня 1964 року пошту нам доставляють за новим «раціоналізаторським» маршрутом завдовжки понад сто кілометрів. Це замість 16 кілометрів, як було досі.

Можливо, керівникам Барського райвідділення зв'язку однаково, як не кружляти, аби їздити. А от нам — не однаково. Ми хочемо одержувати свою кореспонденцію вчасно й акуратно. Сподіваємось, Перче, що ти допоможеш нам виправити лінію, викривлену зв'язківцями.

М. МОРОЗ,
фельдшер дільничної лікарні.

с. Верхівка,
Барського району,
Вінницької області.

Знай тепер, що не два чоботи — пара. Я в цьому на практиці переконався.

Купив я своїй дочці гумові чоботи. Не минуло й двох тижнів, як один чобіт розлізся. (Нічого не попишеш, брак!) Я тоді їх (чоботи), значить, у посилочку і послав одеському заводові «Гумпластмас». Для обміну.

Не довго й чекав. Через якийсь там тиждень у нас була вже нова пара чобіт. Та яких! Один — 37-го розміру, другий — 39-го. Середньоарифметично — 38-й. Саме те, що нам треба. Але ще й інша халепа. Обидва чоботи виявились лівими. (От тобі й два чоботи — пара!)

Відправив я й це добро на завод. Аж знову торбинка звідти. Уже й не розпечатував. Обмацав, а там — тільки один чобіт.

Чув я, що на продукцію цього заводу дуже багато нарікань. Але на них не зважають ні директор т. Капука, ні головний інженер т. Пасманик.

Тут уже, Перче, що не кажи, а «два чоботи» таки пара!

І. ЗАВГОРОДНІЙ,
економіст держприбутків міськфінвідділу.

м. Білгород-Дністровський,
Одеської області.

Пам'ятаєш дитячу гру, в якій вимагають «так» і «ні» не говорити. Я вже, було, її забув, та, спасибі, працівники республіканського магазину «Книга—поштою» нагадали.

Надіслав я магазинові замовлення на книжку Н. Омельченка «Человек со шрамом». Незабаром і відповідь одержав: «Книг, які Ви замовили, зараз у продажу нема. Надсилаємо тематичний список книг, які можна замовити».

Прочитав я той список, а в ньому — і книга, що я замовляв: «Человек со шрамом».

Що ж воно виходить, Перче?

Виходить, що й дорослі люди теж часом люблять дитячі забавки. Тільки не по-дитячому це у них виходить: на одне і те ж запитання вони відповідають водночас і «ні», і «так», анітрохи не турбуючись, що відповідь їхня розбігається із здоровим глуздом. З дітьми, одверто кажучи, таке рідко коли трапляється!

М. ЧОРНОІВАН.

с. Д. Кам'янка,
П'ятихатського району,
Дніпропетровської області.

До чого ж і вередливі оті жінки!

Йдеться, звичайно, не про всіх, а лише про тих жінок, що працюють у нашому Кальницькому виноградгоспі. Коли тут не було ні ясел, ні дитячого садка, — робітниці обурювалися. Тепер, коли і садок, і ясла збудували, вони знову обурюються. Ні, не роботою будівельників. Будівельники попрацювали як слід — такий дитячий заклад-красунь спорудили, що любо глянути.

Так чого ж, спитаєш, їм ще треба, отим жінкам? А їм, — подумати тільки! — заманулося, щоб у цей чудовий будинок та... пустили дітей. Жінки не хочуть розуміти, що діти можуть зіпсувати всю красу нової споруди, задля якої так старалися керівники радгоспу та управління виноробної промисловості Львівського раднаргоспу. Інакше б вони ще завчасно, до відкриття садка і ясел, оформили цей заклад у фінансових органах.

Вплинь, Перче, своїм авторитетним словом на тих вередливих жінок. Поясни їм, що дитячий заклад у радгоспі споруджували не для дітей, а для «птички» у звіті

А. ШКОБА,
редактор стінної газети.

Мукачівський район,
Закарпатської області.

Медуза

Це в дитинстві:

— Мамо, а Петько в баньку з валенням поліз!

— Мамо, а Галя киці на хвіст наступиля!

— Тату, а Ванько твої цигалки блав!

* * *

Це, коли підріс трохи:

— Ганно Трохимівно, а Микитюк мишу в клас приніс!

— Іване Архиповичу, а Козолуп чорнило вилив!

— Антоне Михайловичу, а Лисенко контрольну списує у Лісовської!

* * *

А потім, як дорослим став:

— Ти, Мишо, з ним не дружи. Він, знаєш, що про тебе говорив? Він говорив, що ти дурень і задавака. Ти краще зі мною дружи.

— Ти, Гаврику, з Мишком не дружи. Він дурень і задавака. Він мені, знаєш, що про тебе говорив? Він мені про тебе говорив, що ти брехун і боягуз!

— Не знаю, Олю, що ти знайшла в цій компанії. Чого ти з ними ходиш. Вони обидва нехороші хлопці. Вони сміються з тебе. Вони, знаєш, що про тебе говорять? Вони таке про тебе говорять! Ні, ні, мені соромно навіть повторювати такі дурниці. Хіба що дай вухо, я тобі на вухо... Шу-шу-шу... Олечко, підемо сьогодні в кіно?

* * *

Звичайно, це не моя справа. Я розумію. Ви директор, ви за все й відповідаєте, але мені серце болить за рідну установу. Петренко знову сьогодні запізнився на роботу на десять хвилин. Виступити на зборах? Покритикувати? Ні-і, спасибі. У мене й так ворогів доволі...

* * *

— Я розумію, може, це й не моя справа, але мовчати я не можу. Гальченко й Іванченко вчора знову розкладалися в ресторані. Як розкладалися? Ну-у, вечеряли... Ну-у й, звичайно, випивали. Чи були п'яні, не бачив, але ж у р-е-с-т-о-р-а-н-і!!!

* * *

— На перший погляд, може, все це мене й не стосується, але... Але коли щось трапиться, то впаде тінь і на вас, і на мене, і на весь наш колектив. Між Козолупом і Лісовською намічається щось на зразок морально-побутового розкладу. Він їй, розуміється, тюльпани дарує, у дверях попереду себе пропускає, у трамваї, розумієте, вона сидить, а він, як журавель, стоїть. Стовбичить і ще й прикриває, щоб її не штовхали. У театрі їх бачили разом. А в неділю вони разом у Пущу-Водицю їздили. Чого вони туди їздили? Як по-вашому? Хи-хи-хи! Солідна людина, завідуючий відділенням і раптом — на тобі! Що? Лісовська наречена Козолупа? Да-а... Знаємо ми теперішніх наречених. Дивіться, вам видніше, але коли-небудь, що-небудь станеться...

* * *

«Доводжу до вашого відома, що наш двірник не ретельно підмітає тротуар перед будинком. Після його підмітання завжди зостаються недокурки і навіть сухе листя, яке злітає з дерев».

«Як пенсіонер, я неодноразово мав змогу спостерігати, як наша листоноша неодноразово фліртувала з кіоскером на розі Садової і Польової. А трудящі в цей час з нетерпінням чекали періодичних видань та листів. Я, як пенсіонер, не можу залишатися осторонь такого морально-побутового розкладу».

* * *

«Сигналізую вам, що перукар Помазюк вдруге подряпав мені шкіру в районі вуха. (Минулого разу він подряпав шкіру в районі носа). Цікаво, хто проводить масово-виховну роботу в перукарні № 97?»

* * *

Прийшла Смерть:

— Ну, збирайся, чоловіче!

Глядь, а чоловіка й нема. Зосталося щось таке слизьке, холодне, медузоподібне...

Але Смерть не погребувала. Взяла.

От коли б всіх таких та в один день!

Микола БІЛКУН.

ЧИ ПЕРЕВЕЛИСЯ КОНОТОПСЬКІ ВІДЬМИ?

Славне місто Конотоп на своєму віку бачило всякі дива.

Пам'ятаєте у Квітки-Основ'яненка: «Смутний і невеселий сидів у світлиці на лавці конотопський сотник, Микита Уласович Забрьоха...».

Та й як йому було не сумувати. Конотопські відьми, а особливо Явдоха Зубиха, завдавали великого лиха славному місту. Корів уночі доїли, хмар на небо не випускали.

Конотопці чули, як чаклувала відьма Явдоха:

— Терлич, терлич! Десятьох поклич...

Уночі над Конотопом лунала пісня чорного відьомського кота:

— Мурлу, няв, мурлу, няв!

Ой як давно це було, років, мабуть, триста тому!

* * *

А тепер?..

Сумний і невеселий сидить у своїй світлиці голова виконкому Конотопської міської Ради Іван Михайлович Самко. Та й як йому не журитися. Щось напрочуд дивовижне відбувається в Конотопі і сьогодні.

Уночі десь аж з-під хмар линуть чудернацькі слова і пісні Ніни Миколаївни Мусієнко, тієї, що працює на заводі «Червоний металіст»:

— Терлич, терлич! Мене поклич! Я, «Блакитноока», одзовуся.

А якась далека родичка покійної Явдохи Зубихи волає:

— Я «Відьма», я «Сніжна королева», ловіть мене вночі... Слухайте заморські пісні...

— Мурлу, няв, мурлу, няв! — несеться над оселями Конотопського району голос учня індустріального технікуму Володимира Логошного.

— Мурлу, няв!..— перегукується з ним Геннадій Гнилозуб, а йому в тон відповідає Володимир Марченко, теж вихованець індустріального технікуму.

Звичайно, ніхто не повірить, що в Конотопі водяться відьми. Їх же колись привселюдно потопив у ставку блаженної пам'яті хоробрий сотник Забрьоха. А от радіохуліганів — тих багато. Наче з усієї області зібралися вони у славному місті Конотопі. До речі, крім інших, є і невловимий хуліган ефіру під кличками: «Рубін», «Сиріус», «Меркурій», «Альба Регія». Своїми хуліганськими передачами він не дає спокою конотопцям. Подейкують, що це Валерій — синок працівника вузла зв'язку Василя Даниловича Садовського.

Правда це чи неправда, нехай поцікавиться конотопський міський нарсуддя Володимир Павлович Федорець. Він у цих справах митець. Минулого літа Володимир Павлович мав розглянути справи шістьох радіохуліганів. Шукав суддя, шукав у кодексах статтю на них, та так і не знайшов. Мабуть, тому тепер терличуть і мурличуть над Конотопом радіовідьми і відьмаки.

Кажуть, відьомство в ефірі — явище не суто конотопське. Помічено воно на Харківщині і Львівщині, на Одещині і в Донбасі. Отож і хочеться сказати всім, хто радіохуліганів приборкати має, словами писаря Прокопа Ригоровича Пістряка:

— Шановні! Сотворяйте ж ділоначинаніє, угобзіте у вашій палестині порядок.

Ф. ОЧЕРЕТ.

КОНТОРА ЗДАВАЛА НА СТАНЦІЇ...

Пам'ятаєте вірш Маршака про даму, котра здавала, а потім одержувала на станції, згідно з багажною квитанцією, диван, чемодан, саквояж, картину, корзину, картонку і... маленького цуцика. Як ви пригадуєте, події розгорнулися трагічно: цуцик загубився. Але залізнична адміністрація виявилась на висоті й отоварила дамі цуцика здоровенним собацюрою.

Донецькій конторі «Постачзбутустаткування» в такій самій ситуації не повезло.

Правда, контора не відвантажувала Старо-Краматорському машинобудівному заводові ім. С. Орджонікідзе ні дивана, ні чемодана, ні тим паче цуцика.

Відвантажила контора 2 електродвигуни... На станції Ясинуватій один кудись зник. Ну, з цуциком, зрозуміла річ, — погнався за котом і забіг кудись у нетрі. Але куди міг забігти електродвигун? У нього ж навіть ніг нема!

З таким запитанням звернулися і знедолена контора і знедолений завод до заступника начальника Донецької залізниці т. Круглова. Товариш Круглов тільки руками розвів. Потім зав'язалося жваве листування між конторою, заводом і залізницею. Потім...

Та що там говорити! Цуцик... чи то пак електродвигун і досі не знайшовся. Чим електродвигун будуть отоварювати? Здоровенний собацюра заводові не підійде...

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У м. Донецьку, в автопарку № 1 спалахнула епідемія, викликана «вірусом-хабарусом». Хворі брали хабарі і від шоферів, і від кондукторів. Цей випадок ми описали у фейлетоні «Яка хвороба, такі й ліки!» у № 1 журналу.

Заходи, вжиті проти епідемії, дали такі наслідки. Колишнього голову профкому автопарку хабарника Пахомова В. В. засуджено до 3,5 років, старшого диспетчера Газовського І. В. — до 2-х років, старшого інспектора відділу кадрів Телегіну К. І. — до 1,5 року позбавлення волі та кондукторів Скворцова Є. Т. й Гребешкова Є. А. до різних строків. Про це повідомив редакцію досвідчений фахівець у боротьбі з такими хворобами, прокурор м. Донецька радник юстиції т. Артемов.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти: http://perec-ua.livejournal.com

ЧОРНА ПЛЯМА

Здала я до Сумського комбінату побутового обслуговування зелене шерстяне плаття в хімчистку, а мені його пофарбували в чорний колір. Гроші за зіпсовану одежину повернути відмовились.

(З листа Л. Г. САЗОНОВОЇ з м. Сум)

В Сумах чистильники моторні,
Про них повсюди ходить гук:
Мовляв, з усього роблять чорне,
Що потрапляє їм до рук.

Така робота, скажем прямо,
Не дуже красить... В акурат
Ще й накладає чорну пляму
На побутовий комбінат.

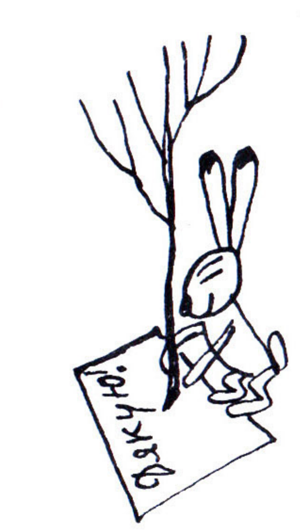

ЗАЯЧА ПОДЯКА

На другому відділку радгоспу «Богданівка», Братського району, Миколаївської області (керуючий т Кучмій М. Т.) зайці за зиму знищили 10 гектарів молодого саду.

За зимоньку зайчики сірі
Зробили роботу свою,
Подяку сердечну і щиру
Складають вони Кучмію.

Вони задоволені, раді —
Тепер тут місцинка пуста,
Бо стільки лишилося саду,
Як в сірого зайця хвоста.

К. ЮР.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Залізничники станції Лозова, замість відправити п'ять вагонів піску Харківському асфальтобетонному заводу, завернули їх на станцію Запорізька Січ, — звідки ті вагони прийшли. Про це писалося в листі, надрукованому в «Перці» № 19 за минулий рік.

Секретар Лозівського промислово-виробничого парткому КП України т. Полешко повідомив редакцію, що з винних стягнуто всю вартість цих марних перевезень.

★ В огляді листів «На різних широтах» (№ 21 журналу) йшлося, зокрема, про те, що Васильківський змішторг влаштував поблизу центра міста Василькова відгодівельний пункт на 500 штук свиней, який до того ж перебуває в антисанітарному стані.

Київська обласна санепідстанція повідомила редакцію, що за невиконання вказівок органів санітарного нагляду на завідуючого відгодівельним пунктом Шиманського накладено штраф. А санітарній службі Васильківського району запропоновано винести постанову про закриття відгодівельного пункту в цьому місці та про перенесення його в інше.

★ У листі В. Мацківа, опублікованому у № 22 «Перця», розповідалося про бюрократизм начальника Сарненського спеціалізованого будівельно-монтажного управління т. Пилипенка. Після виступу Перця т. Пилипенко та секретар партбюро СБУ Горбатюк почали писати спростування та ображати автора листа. Щоб виправдати свою поведінку, Пилипенко знищив частину документів, які стверджували наведені в листі факти.

На прохання редакції Ровенський обком партії перевірив цю справу. За неправильне реагування на виступ преси та за бюрократизм бюро Сарненського парткому КП України оголосило Пилипенкові сувору догану, а т. Горбатюка попередило.

★ У № 23 журналу, у фейлетоні «Стараються дяді...» Перець критикував деяких керівників колгоспів та радгоспів Харківської області, які несвоєчасно вивозили мінеральні добрива.

Секретар Харківського сільського обкому КП України т. Сірошта́н повідомив редакцію, що за несвоєчасне вивезення міндобрив та погане їх зберігання бюро Сахновщанського парткому притягло до суворої партійної відповідальності голів колгоспів «Правда» Пичку І. М. та «Комунар» Папушу С. Д.

Нині всі міндобрива з станцій Сахновщина, Кегичівка та Барвінкове вивезені.

★ «Поговоримо про рибу» — у фейлетоні під такою назвою («Перець» № 24) розповідалося про істотні недоліки, виявлені на Київській живорибній базі та про затягування будівництва нових ставків біля річки Ірпінь.

Як повідомив заступник голови Держземводгоспу УРСР т. Ткач, фейлетон було розглянуто на нараді з участю представників живорибної бази, Укрраднаргоспу, інституту «Укрдіпрорибгоспмаш» та будівельної організації БМУ-1 тресту «Київводбуд».

Нарада затвердила строки ліквідації недоробок по окремих спорудах та строки здачі споруд в експлуатацію, а Держземводгосп узяв ці строки під свій постійний контроль.

Київський партком облсільгоспорганізацій та установ на своєму засіданні також заслухав питання про стан будівництва Київської живорибної бази.

За припущення браку в будівельних роботах на начальника БМУ тресту «Київводбуд» т. Погрібного В. Х. накладено партійне стягнення, а головного інженера цього тресту т. Кузюрина О. К. суворо попереджено.

★ У № 1 журналу за 1964 рік було надруковано фейлетона «Нрав і права». У фейлетоні йшлося про те, що в магазинах міста Донецька важко придбати берет, який користується серед гірників та металургів широким попитом.

Як повідомило редакцію Головне управління легкої промисловості Українського раднаргоспу, у 1964 році передбачено збільшити випуск беретів до 100.000 штук, тобто на 67% проти 1963 року, а згодом випуск їх збільшиться до 200.000 штук.

★ У тому ж номері журналу було вміщено листа шахтарів шахти «Східна» тресту «Пролетарськвугілля» (Донецька область) про те, що їхнє селище розташоване за 12 км. від шахти, а шахтарів не завжди забезпечують транспортом.

Після виступу Перця між шахтою та селищем налагоджено регулярний автобусний рух.

Мал. БЕ-ША

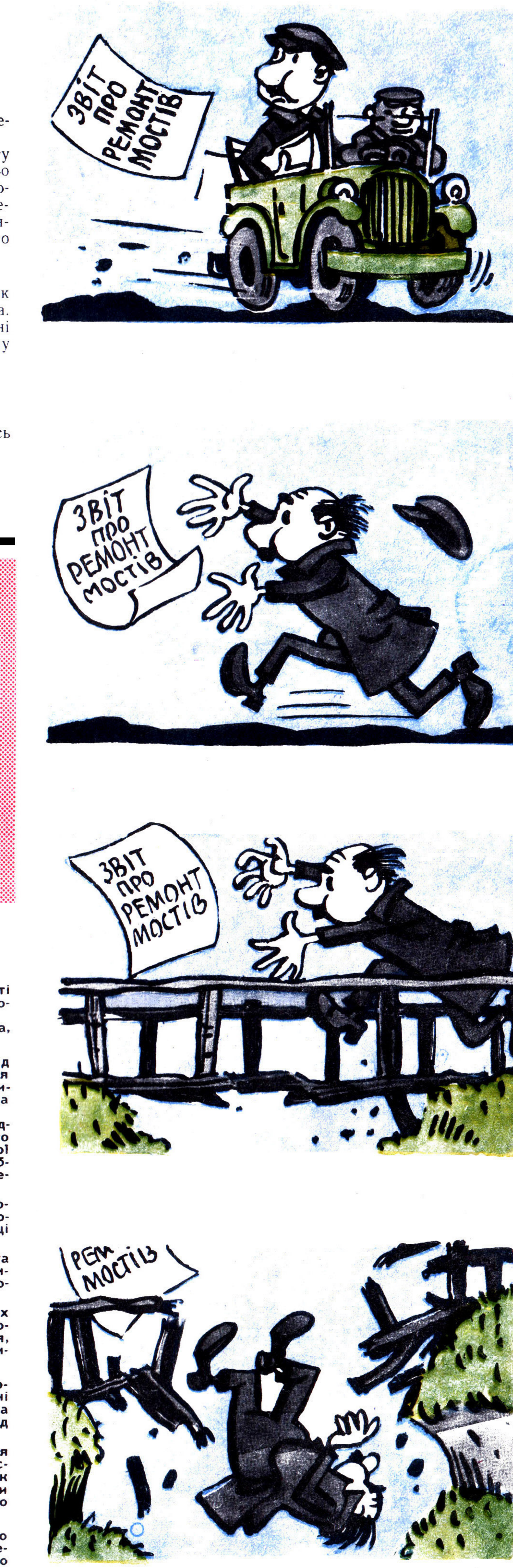

Пригода з одним звітом.

З НОВИХ ВІРШІВ СЕРГІЯ ВОСКРЕКАСЕНКА

РЕВНОЩІ

(ЖАРТІВЛИВА)

Наклепав Федько на Йванка
Катерині в очі:
— Тракториста твого Ганка
Пригорта щоночі.

Посміялась дівка з нього:
— Не бреши, хамуло.
Бо машину Йванка мого
Все б село почуло.

З ревнощів ти склав брехеньку,
А до тої леді
Ти вчащаєш сам тихенько...
На велосипеді.

ЗАЯЧА ДУША

Отакий він чоловік:
То в один,
то в другий бік!..
Хоч пряма дорога.
Він не скаже «так» чи «ні»,
Б'є поклони сатані
І впова на бога.
Стриб та скік!
Стриб та скік!
То в один,
то в другий бік...
Хоч пряма дорога.
Не правша і не лівша,
Просто — заяча душа,
Та ще й клишонога...

УШИБЛЕНА ЦИВІЛІЗАЦІЄЮ

У неї таке вже,
таке декольте...
Аж стидно.
Крізь те
Декольте
Її серце пусте
При бальнім освітленні видно.
Крізь те
Декольте
Видно й те,
Зокрема,
Що сорому й розуму в неї нема.
Рубіни та золото, та бриліанти
Їй замінили всі людські таланти.
А ще крізь ошатності ті
Золоті
І знову ж крізь те
Декольте
Видно, ще й гарно дуже,
Мавпи цієї достойного мужа.

Від «чорних п'ят»

До синіх вій —
Вся розцяцькована вона.
Волосся й те чуже на ній.
Своя лиш... глупота одна.

ЗОЛОТА ЛЮДИНА

В молоді свої літа
Він був — людина золота.
Тепер уже літа не ті...
Лиш зуби в нього золоті.

Павич шукав собі подругу,
І що ж, знайшов таки... папугу.

ЛЕМЕНТУВАННЯ ПІДТОПТАНОГО ПАРУБКА

Як розіграв мене ти, любий тату!..
Куди ж візьму дружину я тепер!..
Пообіцяв мені поставить хату,
І взяв помер...
А був би справді добрим ти,—
Ще б років з п'ять міг протягти.

Добропорядні, скромні дами
У споконвічній шані в мас.
Бо честь і розум
ні реклами
Не потребують,
ні прикрас!
(Такої думки Воскрекас).

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

РУКОПИСИ НЕ ПОВЕРТАЮТЬСЯ

Адреса редакції: Київ-47. Брест-Литовське шосе, 94. Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79. Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 7 (522) (на украинском языке). Підписано до друку 19. III. 1964 р. Папір 70×108¼—0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

Індекс 74393

БФ 05826 Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, О. Довженка, 1. Зам. 01238. Тираж 405 000 прим.